

Reaalipolitiikan kriitikko Kekkoslovakiassa

Seppo Lindqvist piirsi "sarjakuvapamfletteja" EEC-ajan Suomesta.

Suomalainen sarjakuvahistoria tuntee lukuisia piirtäjiä, jotka ovat aktiivisia nuorena, tekevät muutamassa vuodessa läjän tarinoita – ja katoavat muille maille vierahille. Näin kävi **Seppo Lindqvistille**.

Lindqvist (1945–2004) ja myöhemmin toimittajaksi hakeutunut käsikirjoittaja **Seppo Seppälä** alkoivat tehdä sarjakuvia yhdessä vuonna 1968. Suomen Sosialidemokraatti julkaisi *Montosen porukkaa*, Pääkaupunki-lehti *Me Tammeloita* parodioinutta *Katajaiset-sarjaa* ja sen jatkajaa *Katajaista kansaa*. Lisäksi kaksikko piirsi Pääkaupunki-lehteen *Romuja* ja VIP-lehteen pikkutuhmaa *Sonjaa*.

Kaksikko ehti myös tehdä useita pitkiä albumeja aikana, jolloin se oli harvinaista. Pilakuvina etenevä *Vallan veri ei vapise* (1969) kertoo anarkisteista (kyllä heitä 1960-luvun lopussa oli, ainakin neljä ja neljän kuukauden ajan), jotka lukitsevat poliittisen johdon presidentinlinna. He yrittävät antaa vallan kansalle, mutta tie-

tähän sen, miten käy.

Samalla tavalla kyyninen so-realistinen satiiri on myös *Onnelinen maailmanloppu* (1970). Albumi kertoo tapahtumista kolmannen maailmansodan jälkeen. Yksi ainoa saari on jäänyt asuinkelvolliseksi, ja maiden johtajat rientävät sinne kilvan. Sota alkaa taas alusta.

Kahden albumin ja useiden lehtisarjojen jälkeen yhteistyö päättyi. Lindqvist piirsi omillaan parodiasarjakuvia ja pilakuvia Suomalainen MAD -lehteen sen ilmestymisen (1970–72) ajan. Jo sitä ennen oli syntynyt pilakuvia Ylioppilaslehteen ja ammattiyhdistyslehtiin. Lisäksi Lindqvist piirsi *Romusarjaa* Sarjis-lehteen.

Veikko "Joonas" Savolaisen päätoimittama lehti oli todellinen outolintu: täysin kotimainen sarjakuvalehti aikana, jolloin sellaisia ei ollut ilmestynyt sitten Heimosoturi Ismon (1957). Kustannus Williamsin vuosina 1972–74 julkaisema lehti ei onnistunut saavuttamaan sille asetettua, nykyään mielipoliselta tuntuvaa 15 000 kappaleen levikkirajaa. Sen merkitys oli silti huomattava:

© SEPPÖ LINDQVIST

Sarjiksessa pääsivät esiin muun muassa **Kari Leppänen**, **Tarmo Koivisto** ja **Jorma "Jope" Pitkänen**.

Lindqvist oli monen novii-sin rinnalla kokenut piirtäjä ja Romusarja lehden parhaimmista. Taiteilijan tyyli kiteytyi Romusarjaan: päähenkilöinä nähtiin **Kekkos**en näköinen suomileijona ja presidentin lastenkutsuilta karanneen oloisia retaleita, mutta aina tilaisuuden tullen Lindqvist parodioi tunnettuja televisiosarjoja ja sarjakuvia.

Lindqvist piirsi 1970-luvulla vielä yhden albumin: avovaimon **Riitta Toikkasen** kirjoittaman *Urkin arkin* (1973). Maailmanpolitiikka ja Suomen sisäpolitiikka kietoutuvat aika erikoiseksi sykeröksi, mukana myös vapaan maailman agentti Johnny Hassinen.

Urkin arkin jälkeen Lindqvist työskenteli muun muassa tele-

vision ja nukketeatterin parissa. Hän teki kansikuvia ja kuvituksia kirjoihin ja lehtiin. Taitava karikatyrsti piirsi päälliset esimerkiksi **Pentti Huovisen** toimittamaan kirjaan *Kekkos*en näköinen mies – *Kekkoskaskuja 75 vuoden ajalta* (1975) ja kuvitti **Arvo Salon** pakinoita Me-lehteen. Monipuolisesta ammattilaisuudesta kielii, että hän teki kannet myös useisiin **Ursula Le Guinin** kirjoihin ja **Arto Paasilinnan** *Onnelliseen mieheen*. Vuonna 1976 Lindqvist sai Rudolf Koivun palkinnon kuvituksistaan kirjaan *Kerrotaan satu: uusia suomalaisia satuja ja runoja* (1975).

Viinapiru kuitenkin vei kokokäden, ja työt vähenivät hiljalleen. Taidot säilyivät, mutta 1990-luvulla hän harjoitti ammattiaan lähinnä tekemällä karikatyyrejä tuopin hintaa vastaan.

© SEPPÖ LINDQVIST